

faa er det givet, at begge Parter til den Tid kunne gøre en fordelagtig Forretning, naar de kun gensidigt forstaa at stille sig nogenlunde rimeligt. Men naar det nu her i det af mig forelagte Lovforslag foreslaas, at Midlerne skulle fremstafes ved Salg af 3 pCt.s Obligationer — og dem tænker man sig nærmest affatte i Udlandet — saa er der ingen Grund — det tror jeg i alt Fald ikke — til at begrænse Beløbet saa stærkt; thi naar Obligationerne skulle affattes i Udlandet, har det ikke noget at sige med Hensyn til Kursen, om det drejer sig om 4 Millioner eller 10 Millioner, og hvis det større Beløb kan øve nogen Virkning, saa vil det snarere virke stimulerende paa Kursen end modsat. Og naar Statskassens Kurstab begrænses til i ethvert Tilfælde ikke at overstige 3 pCt., saa er der heller ingen Grund til af Hensyn til Kurstabet at begrænse Maksimalbeløbet saa stærkt som foreslaaet i den gældende Lov. Jeg haaber derfor, at det ikke skal møde nogen væsentlig Indvending, at Lovforslagets § 1 indeholder den Bestemmelse, at der i det enkelte Aar kan udstedes Statsobligationer til et Beløb af indtil 10 Millioner Kr. til Dækning af Statskassens eventuelle Udgifter i denne Anledning.

Endvidere har jeg i Lovforslagets § 2 optaget den samme Bestemmelse som den, der findes i den gældende Lov, at ogsaa de Tiendelaan, der ydes af Beløb, fremkomne ved Salg af 3 pCt.s rentebærende Obligationer, skulle forrentes og afdrages i 60 Aar. Jeg har indsat denne Bestemmelse, fordi det i Gjor fra den daværende Finansministers Side blev anført, at det var rart at have Forholdene saa ensartede som muligt, og at det var af Betydning for Administrationen. Jeg vil dog tilføje, at hvis det ikke skulde støde paa større Modstand fra nogen Side, vilde jeg være tilbøjelig til at ønske, at Tiendelaantagerne i denne Henseende vare stillede lidt friere; at det f. Eks. blev stillet dem frit, om de vilde afdrage paa den Maade, der her er foreslaaet, i 60 Aar, eller om de vilde afdrage med $\frac{1}{4}$ pCt. eller $\frac{1}{2}$ pCt. halvårlig. Hvis de afdrage med $\frac{1}{4}$ pCt. halvårlig, og Rente er $\frac{1}{2}$ halvårlig, det vil altsaa sige, med en helaarlig Ydelse i Rente og Afdrag af $3\frac{1}{2}$ pCt., saa vil Kapitalen være afdragen i ca. 65 Aar, altsaa i et dog ikke stort længere Aaremaal end det, som i den gældende Lov er bestemt som Amortisationslid. Dersom Tiendehyderen valgte at afdrage Kapitalen med $\frac{1}{2}$ pCt. halvårlig, altsaa med 1 pCt. årlig, saa vilde hele Ydelsen til Rente og Afdrag blive 4 pCt. eller altsaa den samme Ydelse som forudsat i den gældende Tiendelov, og saa

vilde Kapitalen være afdragen paa ca. 46 $\frac{1}{2}$ Aar, det vil altsaa sige, at Tiendehyderen efter det Lovforslag, jeg har indbragt, vil med den samme åarlige Ydelse have faaet afdraget i Løbet af en 13 $\frac{1}{2}$ Aar kortere Tid end efter den gældende Tiendelov — vel at mærke, naar Obligationerne ere solgte til en Kurs af 97 eller derover. Sælges de til en lavere Kurs, saa bliver det Beløb, Laantagerne skulle forrente og afdrage med, noget større. Jeg kunde som sagt ønske, at Tiendehyderen i den Henseende blev stillet frit. Jeg tror, man vilde paastaa dette. Endelig bestemmes det i § 3, at naar Tiendelaan kunne ydes af Beløb, der i Henshold til § 1 ere tilvejebragte eller kunne tilvejebringes ved Udstedelse og Salg af 3 pCt.s rentebærende Obligationer, kunde Begæring om Laan ikke nægtes bevilgede af Finansministeren, uanset om Tienden, som afløses, er i privat eller offentligt Eje. Denne Bestemmelse er foranlediget af en Udtalelse, som den tidligere Finansminister fremkom med om, at naar den Tiende, der bliver afløst, enten ejes af Staten eller er bestemt til Vønning af Embeds- eller Bestillingsmænd, saa vilde han ikke finde det rigtigt at tilstaa Tiendelaan, men derimod fandt han det i saa Tilfælde rigtigere at gaa den Vej, at Tiendeafsløjerne udstedte en Forskrivning til Statskassen, og at denne saa igen lod Pengene komme til det rette Sted, eftersom de indkom. Men hvis denne Fremgangsmaade ogsaa skulde bruges, naar mit Lovforslag blev til Lov, vilde det sige, at de Tiendehydere, der afløste denne Slags Tiende, ikke vilde kunne faa godt af de billige 3 pCt.s Penge. Derfor har jeg foreslaaet, at naar Tiendelaanet kan ydes af Beløb, der ere fremstafte ved Salg af 3 pCt.s Statsobligationer, saa skulle Laanene ikke kunne nægtes af Finansministeren i noget Tilfælde.

Endelig har jeg foreslaaet i § 4, at dersom der i et enkelt Aar skulde fremkomme Begæring om Tiendelaan til et større Beløb end det, der kan tilfredsstilles ved Udstedelse og Salg af 3 pCt.s rentebærende Obligationer til et paalydende Beløb af 10 Mill. Kr., fordeles Udlaansbeløbet paa de enkelte Amtsrådsdistrikte af Indenrigsministeren efter

Rettelser.

Sp. 2762, R. 9 f. o.: „Tibbi“, læs: „Tale“.
— 2763, R. 16 f. o.: „som“, læs: „samt“.